

nye Myntlov svarende Patent for Hertugdømmeme, og det undrer mig, fordi de Møttere, der have ledsaget disse Patenter, virkelig ikke have været nogen Hemmelighed, idet de have staaet aftrykte i Stændertidenden, og indeholde en tilstrækkelig Forklaring af, hvad der er Meningen af den paagældende Paragraph i disse Patenter. Naar der nemlig deri siges, at Regjeringen har forbeholdt sig at udstede Beskjendtgjørelser om, til hvilken nedsat Værdi visse fremmede Mynter kunne modtages, er det saa langt fra, at Regjeringen derved har tænkt paa at tilstede fremmede Mynter Afgang her i Landet, for derved at forøge Myntcirculationen, det er saa langt fra, siger jeg, at Regjeringen derved har tænkt paa nye og gode Mynter —, hvorpaa Opmærksomheden i saa Fald, naar Regjeringen havde havt den Hensigt, fortrinsviis maatte have været henvendt —, at det meget mere fremgaaer af Møtterne, at Regjeringens Tanke ved denne Paragraph netop er lige den modsatte. Det er nemlig erkjendt fra Regjeringens Side, at de Skrivi, som for Tiden ere foretagne med Hensyn til Inddragelsen af de indenlandske, hidtil lovligt gangbare, Courantmynter i Hertugdømmeme, vilde muligviis og efter al Sandsynlighed ikke findes at være tilstrækkelige til at kue Courantcirculationen, fordi denne støtter sig ikke blot paa de indenlandske Mynter, men fornemmelig paa en stor Masse fremmede Mynter. Regjeringen har derfor ikke strax troet at burde bestemme, hvorledes den vilde forholde sig med Hensyn til de fremmede Mynter; den har tværtimod troet, at den vilde komme i den Nødvendighed, for endelig at rense Circulationen for dem, at maatte aabne Landets Borgere, som ere i Bestiddelse deraf, Afgang til at blive af med dem, om end med et Tab, til en nedsat Værdi. Det er der til, at denne Bestemmelse sigter; men man har aldeles ikke den Tanke at udvide Circulationen her i Landet ved Hjælp af fremmede Mynter. Det er overhovedet en fuldkommen Bilsfarelse; at troe, at Circulationsmassen af Penge forøges ved at give fremmede Mynter Afgang til Landet; det er paa ingen Maade Tilfældet, undtagen i de Lande,

som selvintet mynte; men, hvor man har Mynter, som kunne, i det Mindste med en nogenlunde antagelig Tidsfrist, mynte Alt, hvad der behøves og Alt, hvad der forlanges, hvor Enhver saa at siges mod ingen Myntningsomkostninger har Afgang til at faae myntet i Landets egne Penge Mynt med Landets eget Præg, det behøver man virkelig ikke at aabne Landets Grændser for fremmede Mynter, for at Myntcirculationen kan udvides. Fordi der for Diebliffet i visse Dele af Landet kan være Banskfælighed ved at kunne faae Valere til at betale Skatter o. s. v. med, derfor er der Intet i veien for, at man ligegodt kan paabyde, at de skulle betales; naar det først er bestemt, at det skal stee, saa stee det; naar man faaer Lovet overholdt, saa skal det nok komme. Hvad Spørgsmaalet om Sedlerne angaaer, troer jeg slet ikke, aa det hører herunder. De Forhandlinger, som i saa Henseende føres, ere endnu svævende, og jeg kan Intet derom meddele, og det saameget mindre, som den Deel af Sagen, der for nemmelig synes at interessere den ærede Rigsdagsmand, der har indbragt dette Spørgsmaal, er Finanzministeren uvedkommende, men vedkommer Justitsministeren som Kgl. Bankcommissar. Forøvrigt maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den ærede Rigsdagsmand befinder sig i en Bilsfarelse, naar han antager, at det mellem Regjeringen og Banken er fuldkommen paa det Rene, at Regjeringen kan udstede rentebærende Sedler; det er paa ingen Maade ganske paa det Rene. Regjeringen har i den Henseende sin Mening, og Banken har sin. I de Tilfælde, hvor der har været Spørgsmaal derom, har Banken kun samtykket i, at det stete; men den har paa ingen Maade erkjendt det som nogen Ret fra Regjeringens Side. Paa den anden Side er det jo ogsaa ligesaa vist, at fra Regjeringens Side er Fordringen om, at den er berettiget dertil, ingenlunde opgiben, men altsaa er Spørgsmaalet desangaaende ingenlunde paa det Rene mellem de to nævnte Autoriteter.